

του ἦσαν τραχεῖς, καὶ ἀπειθεῖς καὶ δὲν ἐσέβοντο, ὡς ἔπρεπε, τὸν πατέρα των.

Ἡ ἐξεδιασμένη αὐτῆ ἀγάπη τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν Ἰωσήφ ἕνεκα τῆς ἀγαθότητός του, ἐκίνησε τὸν φθόνον τῶν ἀδελφῶν του, καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ τοῦ ὀμιλοῦν μὲ καλὸν τρόπον. Ὁ Ἰωσήφ κατὰ τοῦτο ἦτο ὁμοίος μὲ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅστις ἐμιστεῖτο ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του, διότι ἦτο ἀγαθός.

Ὅτε ἦτο 17 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ὠνειρεύθη παράξενόν τι ὄνειρον, ἢ κάλλιον δύο· τὸ ἐν ἦτο, ὅτι ἐνᾶ ἔδενε δεμάτια ἐκ τοῦ ἀγροῦ μὲ τοὺς ἀδελφούς του, τὸ ἰδικὸν του δεμάτιον ἐστάθη αἶφνης ὄρθιον, τὰ δὲ τῶν ἀδελφῶν του, ἔπεσαν ἔμπροσθεν τοῦ ἰδικοῦ του καὶ τὸ ἐπροσκύνησαν· τὸ δὲ ἄλλο, ὅτι ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ ἑνδεκα ἀστέρες, ἔπεσαν καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν.

Διὰ τῶν παραδόξων τούτων ὀνειρῶν τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἰωσήφ προελέχθη, καὶ πολλοὶ ζῶαι ἐσώθησαν διὰ μέσου αὐτοῦ. Διότι ἐὰν ὁ Ἰωσήφ δὲν ὠνειρεύετο τὰ ὄνειρα ταῦτα, οἱ ἀδελφοὶ του δὲν θὰ ἐξερεθίζοντο ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ πωλῆσωσιν αὐτόν.

Ἄἰδοῦ ὁ ἐνυπνιαζόμενος! ἔλθετε καὶ ἄς φρονέσωμεν αὐτόν, καὶ ἄς ρίψωμεν αὐτόν εἰς λάκκον καὶ θέλωμεν ἰδεῖ, τί θέλουσι γείνει τὰ ἐννόπνια αὐτοῦ.» (Γενέσ. λζ'. 19, 20.) Ἐάν δὲ ὁ Ἰωσήφ δὲν μετεφέρετο τοιοτοτρόπως εἰς Αἴγυπτον, οὐδεὶς θὰ εὕρισκετο νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ, καὶ νὰ τὸν προειδοποιήσῃ περὶ τῆς μελλούσης σιτοδείας. Ἐάν δὲ τέλος αὐτὸς δὲν ἔκαμνε προμηθείας σίτου κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐφορείας, πόσα ἑκατομμύρια ψυχῶν θὰ ἀπέθνησκον κατὰ τὰ ἔτη τῆς σιτοδείας! Οὕτως ὁ Θεὸς πολλάκις προειδοποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους περὶ τῶν βουλευμάτων αὐτοῦ.

Ἐμφέλτιμοι κανόνες διὰ παιδία.

1. Κλείε πᾶσαν θύραν, διὰ τῆς ὑποίας διέρχουσαι, ἀλλὰ χωρὶς κρότον καὶ ταραχήν.

2. Ποτὲ νὰ μὴ ποδοπατῆς, μηδὲ νὰ τρέχῃς ἐντὸς τῆς οἰκίας.

3. Ἐάν ἦσαι κάτω ἢ εἰς δωμάτιόν τι τῆς οἰκίας καὶ θέλῃς νὰ ὀμιλήσῃς εἰς τινα, μὴ τὸν φωνάζῃς νὰ ἔλθῃ εἰς σέ, ἀλλὰ πῆγαινε σὺ ἡσυχῶς πρὸς αὐτόν.

4. Πάντοτε ὀμιλεῖ μὲ καλὸν καὶ φιλόφρονον τρόπον εἰς τοὺς ὑπηρετάς καὶ τὰς ὑπηρετριάς, ἐὰν θέλῃς νὰ φέρωνται μὲ σέβας πρὸς σέ.

5 Ὅταν ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ σου σέ εἴπουν νὰ κάμῃς τι, μὴ ζῆται τὸ διατί πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃς.

6 ὀμιλεῖ διὰ τὰ ἰδικά σου καὶ οὐχὶ διὰ τὰ σφάλματα τῶν ἀδελφῶν σου ἢ ἄλλων παιδίων.

7 Πρὶν εἰσελθῆς εἰς τὴν οἰκίαν, καθάριζε καλά τὰ ὑποδήματά σου, ἐὰν ἦναι λασπωμένα.

8 Ἐσω εἰς τὴν θέσιν σου κατὰ τὴν ὕψον τοῦ φαγητοῦ.

9 Ποτὲ μὴ κάθου εἰς τὴν τράπεζαν, οὔτε παρουσιάσου εἰς ξένους μὲ χεῖρα ἢ πρόσωπον ἄνυπτον ἢ λερωμένον.

10 Ποτὲ μὴ διακόπτῃς ἄλλον, ἐνᾶ ὀμιλεῖ, ἀλλὰ περιμένε νὰ τελειώσῃ καὶ τότε εἰπὲ καὶ σὺ ὅ, τι ἔχεις.

11 Ἐσο φιλόφρων ὄχι μόνον εἰς ξένους, ἀλλὰ καὶ εἰς οἰκιακοὺς καὶ εἰς ὄλους.

12 Ὁ μᾶλλον ἐμπιστευόμενος καὶ ἐπιστήθιος φίλος σε ἄς ἦναι ἢ μήτηρ σε· ἀπ' αὐτὴν μὴ κρύπτῃς τίποτε.

ΑΛΩΠΗΞ καὶ ΤΡΑΓΟΣ.

(Μῦθος κατ' Αἰσωπὸν)

Εἰς φρέαρ ἀθαβὲς ποτε ἀλώπηξ ἐρπεσοῦσα,

Ἐδύρετο κ' ἠτένιζε τὸ στόμιον ἀθύμως·

Ἄλλ' ὑπὸ δίψης σπεύσαντα τράγον ἐκεῖ ἰδοῦσα,

Τὴν λύπην ὑποκρύψασα λέγει αὐτᾶ εὐθύμως,

—«Λαμπρὸν νεράκι, δροσερόν... ἄς πῖω ἐν ἀνάσει...»

«Ἐλθέ καὶ σὺ, ἐὰν δίψῃς, ἐλθέ... σὲ περιμένει!...»

Ἐκούφος ἀπερίσκεπτα ἀμέσως καταβαίνει,

Καὶ προσπαθεῖ τὴν δίψαν του ἐνταῦθα ν' ἀποσβέσῃ.

Ἐπειτ' ἐκεῖ ἀκράτητα, —ἐκείνη ἐμειδία,—

Καὶ τότε ἐσκέφθη ὁ μωρὸς περὶ τῆς ἐπανόδου,

ἠτένισε τὴν γείτονα καὶ λέγει, —«μὰ τὸν Δία,

«Πῶς θ' ἀναβῶμεν!... τί φρονεῖς καὶ σὺ περὶ ἀνάδου;»

Κ' ἐκείνη τότε πονηρῶς καὶ πάλιν μειδιῶσα,

—«ὦ! ἀπεκρίθη, εὐκόλον τὸ πρᾶγμα, φίλε, εἶναι...»

Τοὺς δύο πόδας ὕψασον, τὴν κεφαλὴν σου κλίνε...»

Κ' ἐτέλεσε ἡ καμπόνηρος τὰς πράξεις του ὀρώσα.

—«Λαμπρά! προσέθηκε. Λοιπὸν ἐγὼ νὰ μὲν δυσκόλως

«Θέλω ἀνέλθει διὰ σοῦ στοῦ φρέατος τὸ χεῖλος·

«Πλὴν τότε, —τότε τὰ λοιπὰ, ὦ! ἐννοεῖς προδήλως...»

«Θέλ' ἀνασῶρει σὲ εὐθὺς πλησίον μου εὐκόλως.»

Κ' ἔστερξε πάλιν ὁ μωρὸς! Κ' ἐκείνη θαρράλως

Ἐπήδησ' εἰς τὰ νῦτά του, καὶ διὰ τῶν κεράτων

Ἀνῆλθεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ φρέατος ταχέως,

Κ' ὁ τράγος ἔμεινεν ἐντὸς τὰ ὕδατα φυλάττειν.

Ἀνέμενον, ἀνέμενον ἐπὶ πολλὴ εἰς μάτην.

Καὶ τέλος εἶδε —πλὴν ἀργά— τὸν ἐμπαιγμὸν του πλήρη,

Κ' ἐξήλεγε κ' ἐμέμπετο πικρῶς ὡς αἰσχροτάτην,

Ἐλπίζων τὸ φιλότιμον αὐτῆς νὰ διεγάρῃ.

Ἐκείνη πλὴν τοῦ ἔψευσε στραφεῖσα τὰς ἐλπίδας,

—«Ἄν ὄσας τρίχας, λέγουσα, στὴν γενεαῖα τὴσιν

«Εἰς τὸ ναβρὸν κρανὸν σου κατείχῃς, τράγε, γινῶσιν,

«Πρὶν ἢ σκεφθῆς τὴν ἄνοδον ἐντὸς δὲν θὰ ἐπήδῃς.»

Οὕτως ὁ μῦθος πόρισμα τὸ ἐφεξῆς ἐπάγων.

Ἐφρόνιμος νὰ πράξῃ τι, πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃ,

Πρέπει καλῶς νὰ τὸ σκεφθῇ καὶ νὰ τὸ μελετήσῃ·

Ἄλλως τε εἶναι ὁμοίος πρὸς τὸν τοῦ μῦθου τράγον.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς τοῦ 1858)

Ν. ΣΠΙΘΗΣ.